uvedené zákonné ustanovení, prováděti v případě, o který jde, řízení a nesměl uznati A. vinným a uložiti mu trest, nýbrž bylo mu, jakmile veřejný obžalobce učinil prohlášení nahoře uvedené, postoupiti spis k příslušnému řízení okresnímu úřadu. Opačným svým postupem použil okresní soud nesprávně zákona v otázce, zda je skutek obžalovanému za vinu kladený trestným činem (přestupkem) náležejícím před soud [§ 281, č. 9 a) tr. ř., § 468, č. 3 tr. ř.].

Toto nesprávné použití zákona se stalo ke zřejmé škodě A. a nelze zjednati nápravu, leč postupem podle § 33 tr. ř. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona vyhověti a uznati, jak nahoře uvedeno.

Čís. 6146.

Zásad vyslovených v rozhodnutí čís. 6003 Sb. n. s. tr. je obdobně užíti i jde-li o trestné činy představující útoky proti cizímu majetku, pro které platí sčítací zásada § 173 tr. zák. Při tom je hleděti na útoky spáchané před dřívějším rozsudkem a na útoky spáchané po něm jako na samostatné sbíhající se trestné činy. Sčítací zásada se uplatní jen uvnitř těchto dvou skupin.

Je-li podle těchto zásad užíti ustanovení § 265 tr. ř., nelze v poměru mezi dřívějším a dodatečným odsouzením použíti ustanovení § 2 zákona o podmíněném odsouzení, nýbrž jen ustanovení § 6, čís. 4 téhož zákona a naopak.

(Rozh. ze dne 28. února 1938, Zm II 10/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. z.

Z důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující důvod zmatečnosti podle § 281, č. 11 tr. ř., není důvodná.

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. z., spáchaným tím, že v době od 1. listopadu 1931 do 21. června 1936 v S. zadržel a sobě přivlastnil svěřené mu peníze ve výši 2.000 Kč přesahující, a byl podle § 183 tr. z. za použití §§ 54, 55 tr. z. se zřetelem na § 265 tr. ř. odsouzen do těžkého žaláře na tři měsíce, zostřeného a doplněného jedním postem měsíčně, při čemž mu byl podle § 1 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. povolen podmíněný odklad výkonu trestu na zkušební dobu tří roků.

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný byl rozsudkem okresního soudu v N. z 23. října 1935, č. j. T 432/35-6, pro přestupek podle § 1 zák. č. 78/1883 ř. z. nepodmíněně odsouzen k peněžitému trestu 50 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 48 hodin, při čemž byla vyslovena i ztráta práva volebního. Jen mimochodem se poukazuje na to, že z uve-

dených spisů T 432/35 vysvítá, že obžalovaný byl v této věci odsouzen podmíněně, že však usnesením ze dne 18. listopadu 1936 byl nařízen výkon trestu.

Zmateční stížnost státního zastupitelství dovozuje, že obžalovaný spáchal podle rozsudkových zjištění zpronevěry, o něž jde v souzené věci, částečně po 30. (správně 23.) říjnu 1935, kdy byl obžalovaný ve výše uvedené trestní věci okresního soudu v N. pravoplatně odsouzen pro trestný čin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, že ode dne, kdy byl tento trest vykonán — podle uvedených spisů bylo to dne 17. března 1937 — ještě neuplynulo pět let a že bylo proto v souzené věci podmíněné odsouzení podle § 2 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. vyloučeno. Podle názoru státního zastupitelství nemění na tom nic okolnost, že obžalovaný spáchal některé zpronevěry i před 30. (správně 23.) říjnem 1935 a že bylo právem použito ustanovení § 265 tr. ř., poněvadž ustanovení § 6, č. 4 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. má prý na mysli jen případy, kde trestný čin vůbec, tedy při opětovných útocích veškeré jednotlivé útoky, byly spáchány před rozsudkem dříve vyneseným.

S tímto názorem státního zastupitelství nelze souhlasiti.

Napadený rozsudek zjišťuje, že zpronevěry peněz v úhrnné výši 2.000 Kč přesahující spadají do doby od 1. listopadu 1931 do 21. června 1936, leč nezjišťuje, kolik z těchto peněz bylo zpronevěřeno před 23. říjnem 1935 a kolik po tomto datu. Nelze tudíž vyloučiti, že obžalovaný zpronevěřil již před vynesením rozsudku okresního soudu v N. ze dne 23. října 1935 přes 2.000 Kč, tudíž částku, jež sama o sobě zakládá zločinnou kvalifikaci podle § 183 tr. z., a že potom zpronevěřil jen peníze 2.000 Kč nepřesahující, tudíž částku, jež sama o sobě zakládá jen skutkovou podstatu přestupku zpronevěry podle § 461 tr. z.

Není-li uvedená možnost vyloučena, použil nalézací soud při výměře trestu — nehledíc k rozsudku okresního soudu v N. ze dne 22. července 1936 T 248/36 — i s hlediska rozsudku téhož okresního soudu ze dne 23. října 1935, č. T 432/35, právem ustanovení § 265 tr. ř., neboť rozhodnutím soudu zrušovacího č. 6003 Sb. n. s. bylo vysloveno a obšírně odůvodněno, že jsou-li předmětem pozdějšího rozsudku trestné činy spáchané jednak před vynesením dřívějšího rozsudku, jednak po něm, nelze sice použíti § 265 tr. ř., je-li čin, spáchaný po vynesení dřívějšího rozsudku, podle zásad o souběhu trestných činů (§§ 34, 35, 267 tr. z.) rozhodný pro výměru trestu v pozdějším rozsudku, nebo je-li aspoň stejně trestný jako čin spáchaný před vynesením dřívějšího rozsudku, že je však naproti tomu nutno § 265 tr. ř. použíti, je-li trestný čin, spáchaný po vynesení dřívějšího rozsudku mírněji trestný nežli čin spáchaný před jeho vynesením. Této zásady jest obdobně užíti i na případ, kdy ony trestné činy, jsoucí předmětem pozdějšího rozsudku a spáchané částečně před vynesením předchozího rozsudku a částečně po něm, jsou útoky proti cizímu majetku, pro něž platí zásada sčítání uvedená v § 173 tr. z. Pro řešení otázky, zda je či není použíti ustanovení § 265 tr. ř., sluší tu na útoky spáchané před dřívějším rozsudkem a na útoky spáchané po něm nazírati jako na samostatné sbíhající se trestné činy,

při čemž se jen uvnitř obou těchto skupin uplatňuje zásada sčítání hodnot (viz obdobně rozh. č. 5285 Sb. n. s.).

Stejnými zásadami, jaké byly nahoře vytčeny pro vyměření trestu, musí se, hledíc k příbuznosti a souvislosti ustanovení § 265 tr. ř. a § 6, č. 4 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n., říditi též poměr mezi ustanovením § 2 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n., předpokládajícím, že vinník byl odsouzen předtím, než spáchal nový trestný čin, pro který je právě souzen (rozh. č. 3154, 3712, 3993 Sb. n. s.), a ustanovením § 6, č. 4 cit. zák., předpokládajícím, že předchozí odsouzení bylo podmíněné (rozh. č. 3993 Sb. n. s.), a že vinník byl odsouzen pro čin, spáchaný před tímto rozsudkem, pokud se týče poměr mezi zmíněným ustanovením § 2 cit. zák. a zásadou, že, bylo-li — jako v souzeném případě hledíc k dodatečnému nařízení výkonu trestu — předchozí odsouzení nepodmíněné a byl-li vinník pozdějším rozsudkem odsouzen pro čin spáchaný před tímto rozsudkem, soud vynášející pozdější rozsudek rozhoduje podle arbitrerních zásad § 1 cit. zák. o podmíněnosti či nepodmíněnosti tohoto a jen tohoto dodatečného odsouzení (rozh. č. 4711 Sb. n. s.).

Pro uvedený poměr a tím pro použitelnost ustanovení § 2 zák. o podm. ods. záleží tudíž na tom, zda v případě souběhu trestných činů, jež jsou předmětem pozdějšího rozsudku a byly spáchány částečně před dřívějším rozsudkem, částečně po něm, při použití zásad rozhodnutí čís. 6003 Sb. n. s. má či nemá místo ustanovení § 265 tr. ř. V záporném případě, tudíž v případě, kdy byl spáchán po vynesení dřívějšího rozsudku čin přísněji nebo stejně trestný jako čin spáchaný předtím, platí pak, jsou-li opodstatněny jeho ostatní předpoklady, ustanovení § 2 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. o vyloučení podmíněného odsouzení. V kladném případě, t. j. v případě, že delikt spáchaný po vynesení dřívějšího rozsudku je mírněji trestný nežli čin spáchaný před jeho vynesením, platí naopak za předpokladu, že předchozí odsouzení je podmíněné, ustanovení § 6, č. 4 cit. zák., podle něhož soud vynášející pozdější rozsudek rozhoduje o tom, mají-li býti vykonány oba tresty, či má-li býti podmíněně odložen i trest dodatný, a platí za předpokladu, že předchozí odsouzení je nepodmíněné, zásada, že zmíněný soud rozhoduje samostatně o podmíněném odkladu výkonu trestu, nejsa vázán nepodmíněností předchozího odsouzení.

Námitka, že by při takovém řešení uvedené otázky byl pachatel, který se dopustil jen činu po vynesení dřívějšího rozsudku, na tom hůře než pachatel, který se mimo to dopustil ještě přísněji trestného činu předtím, že by byl tedy pachatel v tomto druhém případě přímo privilegován a že by to bylo nelogické, neobstojí, poněvadž přehlíží, že se v druhém případě přece i výše trestu řídí předchozím těžším deliktem a že by pak bylo naopak nespravedlivé, kdyby — vždy v neprospěch pachatelův — pro výši trestu byl rozhodný dřívější čin (na př. zločin), a pro vyloučení podmíněného odsouzení zase pozdější čin, třebas přestupek zcela podřadný, pro nějž by byl vinník býval odsouzen jen k trestu nepatrnému.

Hledíc k těmto zásadám a k okolnosti rovněž již uvedené, že v souzeném případě není vyloučeno, že zpronevěry, kterých se obžalovaný do-

pustil před rozsudkem ze dne 23. října 1935, naplňují samy o sobě skutkovou podstatu zločinu podle § 183 tr. z. a zpronevěry spáchané po této době naplňují jen skutkovou podstatu přestupku podle § 461 tr. z., nelze zmateční stížnosti přisvědčiti, pokud zastává názor, že je v souzeném případě podmíněné odsouzení podle § 2 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. vyloučeno. Bylo proto zmateční stížnost podle § 288, odst. 1 tr. ř. zamítnouti.

Čís. 6147.

Náležitosti subjektívnej stránky skutkovej podstaty krivého obvinenia podľa § 227 tr. zák.

Pre skutkovú podstatu krivého obvinenia je bez významu, či sa pachateľ z vlastného popudu u úradu prihlásil, aby niekoho krive obvinil, alebo či učinil oznámenie pri tom, keď bol sám úradom vypočúvaný ako obvinený. Rovnako na veci nič nemení, jestliže pachateľ po zahájení trestného pokračovania proti krive obvinenému krivé obvinenie u súdu odvolal.

Obvinenie verejného úradníka, že si dal poskytnúť dar za to, že vykoná svoju úradnú povinnosť tak, ako ju vykonať má, je obvinením z trestného (§ 2 zákona čís. 178/1924 Sb. z. a n.) činu.

Stopovanie podľa hlavy VIII trestného poriadku je trestným pokračovaním v smysle ustanovení §§ 228 a 229 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 1. marca 1938, Zm III 24/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A., obžalovanému zo zločinu krivého obvinenia, zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z dôvodov:

Po zákone je na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. uplatnená zmätočná sťažnosť námietkami, že obžalovaný nekonal v úmysle, aby bolo proti poškodenému zavedené trestné pokračovanie, že oznámenie nepodal dobrovoľne sám od seba, ale na výzvu vyšetrujúceho policajného úradníka, a konečne že pozdejšie obvinenie odvolal.

Zmätočná sťažnosť je v tejto časti bezzákladná.

K uskutočneniu skutkovej podstaty krivého obvinenia po subjektívnej stránke je treba vedomie pachateľa, že niekoho obviňuje u vrchnosti z určitého činu trestného alebo disciplinárneho a že toto obvinenie je proti pravde, a ďalej vedomie pachateľa, že čin, ktorým niekoho obvinil, bude mať za následok zavedenie trestného pokračovania proti obvinenému. Pri tom je ľahostajné, či sa pachateľ z vlastného popudu u úradu prihlásil, aby oznámenie učinil, alebo či oznámenie učinil pri tom, keď bol úradom sám ako obvinený vyslúchaný, a na veci nemení nič, že po zahájení trestného pokračovania proti krive obvinenému pachateľ, bárs aj pred súdom, krivé obvinenie odvolal.